

LA QUARESMA: UN CAMÍ DE QUARANTA DIES, EN COMUNITAT, VERS LA FESTA PASQUAL

El Dimecres de Cendra, hem pogut, cridats per Déu, iniciar en comunitat aquest camí de quaranta dies que és la Quaresma.

- Un camí de **QUARANTA DIES:**

QUARANTA, és a tota la Bíblia, la xifra simbòlica del temps de la dificultat provatura i de la revelació.

*Recordem els quaranta dies i quaranta nits del diluvi (Gn 7); els quaranta dies i quaranta nits de Moisès preparant-se a la muntanya per rebre de Déu les taules de la Llei (Ex 21, 18 i 34, 28); els quaranta dies i quaranta nits del profeta Elies, caminant vers l'Horeb, la muntanya de Déu (Re 19, 8).

***Recordem-nos, sobre tot**

- Dels quaranta anys del pelegrinatge pel desert del poble hebreu guiat per Moisès: temps de presència amorosa de Déu (Dt 2, 7), però també temps de prova: vols guardar o no els seus manaments? (Dt 8, 1-4).

- I els quaranta dies i quaranta nits del dejuni de Jesús conduit al desert i ser temptat per dimoni (Mt 4,1-2); ell venç la temptació i es mostra fidel allà on el seu poble havia fallat.

QUARESMA: paraula que ve del llatí quadragèsima i significa quaranta dies, tradicionalment designa aquest temps litúrgic, temps de prova, d'esforç, però també de presència amorosa de Déu al seu poble, que ens condirà, seguint el Crist, fins a Pasqua.

Primitivament aquesta temps de Quaresma començava el 1er. Diumenge, el diumenge de la Temptació de Crist al desert. Però al segle 7è es va creure que s'havia de descomptar d'aquests Quaranta dies, el diumenges, on no es dejunava: açò va fer que s'avançàs el començ de la Quaresma al Dimecres de Cendra.

- **Un camí VERS LA FESTA PASQUAL**

Aquesta festa que és el cim, el punt culminant de l'any litúrgic (Normes universals de l'any litúrgic i del calendari n 18)

Es reparteix en tres dies del TRIDUUM PASQUAL (de la missa vespertina del Dijous Sant al capvespre del diumenge de Pasqua).

- i que es desenvolupa, es desplega tot d'una en el TEMPS PASQUAL: cinquanta dies a partir del diumenge de la Resurrecció fins el dia de Pentecostès, celebrats en l'alegria i en l'exultança com si fos una festa única, o més ben dit "un gran diumenge. (o.c. nº 22).

- **UN CAMÍ DESTINAT A PREPARAR ELS CATECUMENS I TOT EL CONJUNT DEL POBLE DE DÉU:**

Els catecúmens després de la seva entrada al catecumenat i el seu llarg camí amb els catequistes que els acompanyen, seran conduïts progressivament, al llarg d'aquest temps litúrgic d'etapa en etapa, fins a la celebració pasqual, segons l'organització de la Quaresma heretada del s. IV i restaurat pel Concili Vaticà II.

- Avui, primer diumenge de Quaresma, la crida decisiva pel bisbe i la inscripció del nom en vistes al baptisme (nomendatio)

- Després, al 3er diumenge (diumenge de la Samaritana), al 4t. Diumenge (del cec de naixement) i el 5è (el diumenge de Llàtzer, celebració dels escriturins (Cerimònies que formaven part de la preparació baptismal dels catecúmens durant la cuaresma) destinats
- A fer aparèixer allò que en la vida dels catecúmens és feble, malalt, dolent, per curar-lo,
- I allò que hi ha de bo, de bé, de sant, enfortir-ho.

- vindran després

- l'entrega del Símbol de la fe
- l'entrega del Parenostre
- i els darrers ritus de preparació

- Finalment, al cor de la Vetlla Pasqual, rebran els tres sacraments de la Iniciació cristiana: el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia.

Els fidels batiats i confirmats seran convidats a caminar en comunió amb els catecúmens que van vers el seu baptisme, seguint l'itinerari de re – iniciació, a tornar a la font de la seva pròpia iniciació cristiana per pouar-hi la gràcia d'un nou inici, la gràcia d'una vida baptismal més evangèlica, més pasqual, més dinàmica.

És en aquest esperit que hauran de preparar-se per a la professió de la fe baptismal que renovaran al cor de la Vigília pasqual.

És en aquest esperit que seran convidats a beneficiar-se del sacrament de la penitència – reconciliació que "constitueix com un desplegament del baptisme al llarg de tota la nostra existència encara marcada per ruptures, o de replegament en si mateix, però cridats a nous començaments (Ritual per a la celebració de la penitència i la reconciliació n. 14).

Lluny d'empetitir-la, aquesta orientació pasqual i aquesta celebració baptismal de la Quaresma donen tota la seva profunditat a l'exigència d'una SOLIDARITAT en acció envers aquells que són en la necessitat o en el sofriment.

LA QUARESMA: UN CAMÍ DE QUARANTA DIES, A L'ESCOLTA DE LA PARAULA DE DÉU.

- **Les primeres lectures**

Tretes de l'Antic Testament, ens criden a reviure com un recorregut a la història del poble de la Promesa, i per fer-ho, ens fan fer un recorregut simbòlic: 1. El relat dels orígens . Abraham, pare dels creients. 3 Moisès, durant la travessa del desert. 4. La unció de David per Samuel. 5. L'anunci profètic, per la veu d'Ezequiel, del renaixement del poble de Déu.

Al primer diumenge, obrim el llibre de la Paraula de Déu amb el relat de la CREACIÓ DE L'HOMME, de la TEMPTACIÓ, de la CAIGUDA: cridat a ser company del seu Creador, l'home, a la cruïlla de camins, dubta

de la paraula d'un Déu que percep com un rival, i la l'elecció de la seva part.

Confessant a la vegada l'amor de Déu i el nostre pecat, cantarem amb el salmista el Salm 50, passant de la súplica a l'acció de gràcies: Pietat, oh Déu, vos que sou bo... Fes-me sentir l'alegria de la vostra salvació... pla meva boca proclamarà la vostra alabança.

Al segon diumenge, la resposta d'Abraham a la crida de Déu: Surt del teu país... Ves a un país que et mostraré, inaugura la llarga marxa del poble de la fe

Interioritzant nosaltres la paraula d'un Déu fidel en tot el que fa, d'un Déu que vetlla sobre els qui esperen en el seu amor, com ho cantarem al salm 32, no tindrem por d'emprendre la ruta.

Al tercer diumenge, ens reconeixem en les recriminacions del poble de l'EXODE, provat per la set en ple desert: El Senyor és amb nosaltres o no? A la pregària de Moisès, Déu manifesta la seva presència fent brollar de la roca, ferida pel bastó que ha obert un camí pel mar, una font d'aigua perquè el poble begui.

Enfrontats també nosaltres a la prova com els fills d'Israel en el desert, avui no tanquem el nostre cor, ho farem amb el salm 94

Al quart diumenge, amb Samuel, conduït, davant la sorpresa general, a donar la unció reial al jove pastor DAVID, aprendrem a no deixar-nos abusar per la mirada dels homes, que es para en les aparences, quan Déu, mira el cor.

La mirada renovada per la Paraula de Déu, ens dirigim a Jesús, el fill de David, com cap el Pastor, celebrat pel Salm 22, que ens mena al repòs vora l'aigua i ens condueix per camins vertaders.

Al cinquè diumenge, a la veu del profeta EZEQUIEL reanimarà la nostra fe i la nostra esperança en el poder de l'Esperit del Senyor, que, d'un poble moribund, pot fer sorgir un poble nou, animat per una nova vida.

És en aquesta fe i aquesta esperança que farem nostre, avui, la pregària del Salm 129: Des de l'abisme us crid, Senyor... Jo esper en el Senyor... més que un vigia espera l'aurora.

- **ELS EVANGELIS**

En aquest any A, retroba'm amb goig els grans textos de la iniciació baptismal dels catecúmens, segons l'organització heretada del segle IV i restaurada pel Concili Vaticà II.

Al primer diumenge, a Mateu, l'evangeli de **la TEMPTACIÓ** (un relat que sintetitza les temptacions d'Israel en el desert) després del seu baptisme, conduït al desert per ser-hi temptat pel diable, Jesús, a la cruïlla dels camins, fonamentat en la paraula de Déu, a diferència de la parella dels orígens, i fa una elecció de Fill.

Al segon diumenge, a Mateu, a l'evangeli de **la TRASFIGURACIÓ** de Jesús a la muntanya. En aquesta etapa decisiva del seu camí cap a Jerusalem i el pas obligat per la creu, apareix amb els tres deixebles escollits com aquell en qui s'acompleixen la LLEI (Moisès) i el PROFETES (Elies). I la veu que ve dels núvols el designa com el Fill estimat a qui cal escoltar.

Al tercer diumenge, a Joan 4, l'evangeli de **la SAMARITANA**. Per etapes successives, aquesta dona, en la trobada amb aquell Jueu que li demana aigua, passarà de la set de l'aigua dels pous a la d'aquella set de l'aigua viva que brollarà fins a la vida eterna. Fins el punt de deixar la seva gerra per anar a compartir la seva trobada amb la gent del poble, del que molts van creure en Jesús com el Salvador del món.

Al quart diumenge, a Joan, l'evangeli **del CEC DE NAIXEMENT** després d'haver-se rentat, a la piscina de Siloè com li havia manat Jesús, el cec de naixement recorre un itinerari de reconeixement sembrat d'obstacles: passa de l'home que es diu Jesús (v. 11), al d'un profeta (v 17), a un home que

ve de Déu (v. 33) abans de confessar en Jesús, amb qui es troba de bell nou, el Fill de l'home, el qui és la Llum del món.

Al cinquè diumenge, a Joan 11, l'evangeli de **la resurrecció de LLÀTZER**. És el cara a cara de Jesús amb la mort: amb la del seu amic, amb la seva que sap que és a prop. Fent sortir Llätzer del seu sepulcre, Jesús manifesta que ha arribat el temps de l'acompliment de les promeses (1ª lectura) i fa el signe anticipat de la seva resurrecció d'entre els morts i la nostra en ell que és la Resurrecció i la Vida.

- **Les segones lectures**

Cada diumenge ens faran de pont entre la primera lectura de l'Antic Testament i l'Evangeli.

Al primer diumenge, Rm 5, 12-19, il·lumina amb una llum nova la primera lectura, presentarà **JESÚS EL NOU ADAM** gràcies a l'obediència del qual tots seran fets justos.

Al segon diumenge, 2 Tim 1, 8-10 que ens recorda la vocació gratuïta d'Abraham (1 lectura), celebrarà el projecte de Déu que ens ha cridat a ser 4 sants : accedir a la salvació, que és gràcia, do gratuït. Aquest PROJECTE DE DÉU s'ha fet VISIBLE als nostres ulls en el destí de Jesucrist i la seva victòria per la mort, que la seva Transfiguració a la muntanya anticipava.

Al tercer diumenge Rm 5, 1-8, ens permetrà fer l'acostament entre l'aigua brollada de la roca amb el bastó de Moisès (1 lectura) i l'aigua viva , font que brolla fins a la vida eterna, oferta a la Samaritana. Pel seu Fill Jesucrist, Déu ens ha donat, per la fe, l'accés al món de la gràcia, i el SEU ESPERIT SANT ÉS EL VESSAMENT DE LA SEVA VIDA EN NOSALTRES.

Al quart diumenge, Ef 5, 8-14 cantarà la gràcia d'aquesta il·luminació que ha estat el nostre baptisme: la nostra mirada ha estat canviada (1 lect) i podem dir amb el cec de naixement: Jo era cec i ara hi veig. Com els podem retornar a les tenebres? Com, ja que hem esdevingut LLUM, no VIURE COM A FILLS DE LA LLUM?

Al quint diumenge, Rm 8, 8-11, afirmarà que amb la resurrecció de Crist d'entre els morts, del que el provisorï retorn a la vida de Llätzer n'era només un signe anticipat, Déu ha començat a actuar per l'Esperit que va reviu els morts, segons la promesa del llibre d'Ezequiel (1 lect). Si l'Esperit del qui ha ressuscitat Jesús d'entre els morts habita en els vostres cors vosaltres, AQUELL QUE HA RESSUCITAT JESUCRIST D'ENTRE ELS MORTS DONARÀ LA VIDA ALS VOSTRES COSSOS MORTALS PEL SEU Esperit que viu en vosaltres.

PUNTS D'ATENCIÓ PEL 1ER DIUMENGE DE QUARESMA

UN CAMÍ DE QUARANTA DIES EN COMUNITAT

1. Aquest dimecres passat haurem començat litúrgicament la nostra marxa en comunitat vers la Pasqua. Però per a molts cristians, aquest serà avui que començaran la Quaresma, la marxa de tot un poble, seguint Jesús.

2. SEGUINT ELS PASSOS DEL FILL:

Unes lectures que ens fan frissar de fer, amb Jesús i en ell, una elecció de fills:

a. Just l'home, pols de la terra, ha rebut l'alè de vida que fa d'all un ser vivent, just ha estat col·locat , amb la missió de guardar i cultivar-lo en l'oasi verdejant el jardí, que el relat dels orígens ja ens el mostra confrontat a haver de fer una elecció radical: o fonamentar-se en Déu, o com ho suggereix la serp, alliberar-se'n a fi de ser com els déus.

L'home i la dona sucumbeixen a la seduccions de la temptació: es retroben nus.

Un relat "exemplar" que resumeix totes les temptacions de l'home (1ª lectura).

b. Just ha sortit Jesús de les aigües del Jordà, just la veu del Pare ha estat sentida per a designar-lo el seu Fill estimat, que l'evangelista Mateu en el mostra confrontat a fer una elecció radical. Sobreposant-se victoriosament a les temptacions que van ser les del deu poble al desert, ell fa una elecció de Fill i posa totalment el seu destí entre les mans del seu Pare: L'home no viu solament de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. És un nou començament en la història dels homes.

Un relat "exemplar" que resumeix totes les temptacions de Jesús i anuncia, en ell, la victòria de la humanitat nova sobre el pecat:

c. Allà on el pecat s'ha multiplicat, ha superabundat la gràcia, pot proclamar Pau, rellegint a la llum de la mort-resurrecció de Jesús, tota la història humana fins als seus orígens.

En Jesús, nou Adam, una nova solidaritat, més forta que la solidaritat en el pecat, s'ofereix a tota persona: a cada persona li toca obrir-se acceptant d'entrar en Jesucrist aquesta història d'amor, en aquesta aventura que és la fe.

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura Gen 2, 7 – 3, 7

Aprofundir aquesta PARAULA

Pot ser un dels textos més coneguts de la Bíblia? Un relat que, baix aparences ingènues, proposa una reflexió profunda i molt elaborada sobre les qüestions fonamentals que l'home es posa des de sempre: d'un venim? On anam? Perquè la vida, el sofriment, la mort?

Si el relat té parentesc amb el relats mítics de les civilitzacions antigues del Pròxim Orient, Se'n separa radicalment per la imatge que ell ens ofereix de Déu, de les seves relacions, i per la perspectiva d'esperança sobre la qual s'acaba; perquè res mai no ha està perdut per a Déu, la reconciliació sempre és possible.

És per açò que els autors inspirats han escrit aquest relat dels Orígens a la llum del seu poble. Un poble arrencat per Déu de l'esclavitud d'Egipte i ha conduit a la Terra de la llibertat. Un poble sempre temptat de dubtar de Déu i de retornar a la seva esclavitud. Un poble sempre objecte del perdó de Déu de tendresa i de compassió que no es desdiu de la seva Aliança.

Aquest relat en diu molt sobre el Déu creador que en el seu amor, pren la INICIATIVA (remarcat pels verbs actius: El Senyor Déu digué... modela ... insufla .., planta... col·loca...) de cridar l'home a la vida i confiar-li la seva creació.

En diu molt sobre L'HOME davant de Déu: pols de la terra (l'humà – Adam – és tret de l'humus "adamah" en hebreu), es converteix, per l'alè de vida que Déu li bufa, en un ser vivent, una persona capaç ·locat en un "jardí"- espècia d'oasi verdejant en l'estepa àrida- veu com Déu li confia la seva obra creadora.

A ell, creat lliure, se li dóna la oportunitat d'escollir el camí de la vida i de la vertadera llibertat: els dos arbres del jardí (l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal) tradueixen simbòlicament aquesta elecció fonamental davant de la qual la persona humana es troba situada.

En diu molt sobre el TEMPTADOR- aquí la serp- que, com més tard en el relat de la Temptació de Jesús, CAPGIRA EL SENTIT DE LA PARAULA DE DÉU, suggereix la imatge d'un Déu pervers, gelós de la seva criatura: *Així, Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual com déus: coneixeríeu el bé i el mal.»*

En diu molt sobre el PECAT

- el pecat com a refús de dependre de Déu, com actitud de desafiament, de no fe davant d'un Déu que, es creu, no vol que l'home arribi a ser com ell i pretén guardar-se gelosament per ell la seva vida i el seu poder.
- El pecat com a ruptura de comunió, amb Déu mateix, amb els altres, amb la creació: l'home i la dona s'amaguen davant del Senyor, es retreuen un a l'altre la responsabilitat de la falta, són expulsats del jardí d'Edén.
- El pecat com un impàs: tenien la pretensió de convertir-se com déus; es troben nus, que era menys l'aparició de la vergonya sexual que una derrota, en un món on l'esclau o el captiu eren els qui anaven nus.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en DISTINGIR BÉ:

L'INICI, RECORD DE L'OBRA CREADORA:

Amb la iniciativa de l'amor de Déu: el Senyor-Déu va modelar....va infondre plantà va posar-hi.

+ l'elecció fonamental davant de la qual l'home es troba situat:

Al mig del jardí hi féu néixer l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

Després d'una respiració, el relat de la TEMPTACIÓ, subtil, baix la forma d'un diàleg entre la serp i la dona.

Finalment, la CAIGUDA

En va collir i en va menjar; i va donar-ne també al seu home, que en menjà amb ella.

Després d'una breu respiració, la CONCLUSIÓ:

- Llavors a tots dos se'ls obriren els ulls i es van adonar que anaven nus.

SALM 50

El salm 50 que ja hem pregat el Dimecres de cendra com el gran cant d'aquesta celebració, és la pregària del pecador que es dirigeix a Déu perquè sap que, només el seu amor i la seva misericòrdia poden esborrar el pecat, crear en un cor nou, far brollar dels seus llavis de reconciliat un cant d'acció de gràcies.

SEGONA LECTURA

Aprofundir aquesta PARAULA

Actitud de desconfiança davant Déu, refús de reconèixer-me el seu fill, el pecat, ho hem vist amb el relat dels Orígens, és també ruptura de comunió amb els altres i amb la creació.

Però vet aquí que l'apòstol Pau, dirigint-se als cristians de Roma, comença a rellegir tota la història de la humanitat a la llum de l'Esdeveniment fundador de la mort-resurrecció de Crist. Més forta que la solidaritat en el pecat, ens és oferta en ell – el nou Adam, una solidaritat nova en la gràcia.

Aquell qui s'obre a aquesta gràcia, aquell que s'arrisca a seguir els passos de Jesús, retroba per la força del seu Esperit, la llibertat de dir no al mal, i l'alegria d'entrar en la lògica de l'amor i del compartir.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El leccionari proposa dues versions del text: una de llarga i l'altre curta. Alguns podran preferir la curta per la dificultat d'aquest text fonamental.

En la seva proclamació, el lector estarà particularment atent a la ANTÍTESIS que estructurèn el text i que Pau, remarca pel retorn d'una locució conjuntiva, de unió:

Per haver..., per haver

Adam / Jesús

Pecat / gràcia

Falta/ justícia

Condemnació / justificació

Pecadors / justos

Per la desobediència d'un sol home / per l'obediència d'un sol home .

COMENTARI A L'EVANGELI

Una elecció de "Fill" en tres llocs altament simbòlics: ...

La TEMPTACIÓ de Jesús es aportada pels tres sinòptics. Tots tres remarquen el seu estret lligam amb el BAPTISME en les aigües del Jordà:

Marc acaba el seu relat, molt sobri, del Baptisme de Jesús per Joan evocant la veu que ve del cel: *-Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.* I tot d'una afegeix, *Immediatament l'Esperit empenyé Jesús cap al desert. 13 Hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs.*

Jesús, ple de l'Esperit Sant, escriu pel seu costat Lluç, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert 2 durant quaranta dies, i era temptat pel diable.

Pel que fa a Mateu, per una part ell també precisa que *L'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés.* Conduït per l'Esperit que havia reposat sobre ell mentre que una veu des del cel declarava: *Aquest és el meu Fill estimat en qui ha posat la meua complaença.*

De l'altra part, ell aporta que, per dues vegades, el dimoni s'ha sostingut sobre aquest nom de Fill per provar de desviar-lo de la seva missió: *Si tu ets el Fill de Déu... si tu ets el Fill de Déu...*

El relat de la temptació i el del baptisme, escriu J. Guillet, formen part del mateix conjunt, del moment en que Jesús no ha iniciat la seva acció (...) es podria pensar en un temps de preparació. En realitat es tracta d'una llum projectada anticipadament sobre la història que seguirà: és a la vegada la del Fill de Déu i la de la nostra humanitat. Tota la vida de Jesús es desenvoluparà en la claror divina que serà la seva seguretat, tu ets el meu Fill estimat- , però sense que la veu del temptador renunciï a murmurar: Si tu ets el Fill de Déu (Jésus dans la foi des premiers disciples, p. 44).

- L'escenari simbòlic al que Mateu i Lluc ha recorregut – procediment familiar als seus lectors, impregnats de la cultura jueva- s'estructura al voltant de TRES TEMPTACIONS; tres essent la xifra simbòlica de la plenitud: a través del relat de la temptació, hi és evocada la temptació permanent de Jesús fins al seu darrer alè.
- Finalment, Mateu vol fer aparèixer que Jesús revivia, per a reeixí, la prova del seu poble durant els quaranta anys de l'Èxode.
- És en aquests llocs emblemàtics de la història d'Israel que és temptat: el *desert*, on els hebreus foren temptats, els primers; el *Temple* , on els jueus es reunien per adorar la Presència de Déu; *en una muntanya alta* des d'on Moisès pot entreveure la Terra promesa.
- I és en *referència a esdeveniments de l'Èxode* que relata les tres temptacions: la prova del manà (Dt 8, 3), el miracle de l'aigua que brollà de la roca (Dt 6, 16), l'entrada a Canaan (Dt 6, 13).

La presentació de les temptacions, escriu J. Radermakers, està teixida de citacions escripturístiques que fan pensar en una utilització catequètica, tal volta litúrgica. L'elecció dels texts suggereix que les primeres comunitats cristianes interpretaven aquest episodi de la vida de Crist a la llum d'una tipologia de l'Èxode que els era familiar. Al moment en que Mateu escriu, aquestes comunitats havien comprès que Jesús era vertaderament el Messies promès. Perquè ell compleix l'espera del seu poble, assumeix totes les dimensions de la seva història; permanència a l'Egipte (2, 13-15), el pas del Jordà (3, 13-17), purificació en el desert (4, 1-11). Ja que ell aconsegueix tota justícia (3, 15) realitzant la voluntat del Pare, ell triomfa de les temptacions en les que el poble hebreu en altre temps havia sucumbit, i així es revela com essent, ell sol, el poble fidel, l'Israel eutèntic, el Fill de Déu (Au fil de l'Évangile selon saint Matthieu, pp. 65-66).

... el desert...

La primera temptació té per marc el desert. Pel poble jueu, és el lloc simbòlic de la proximitat de Déu, però també lloc de posada a la prova que desvetlla els cors (*el dejuni, la fam posen a prova la relació amb Déu*); és el lloc simbòlic de tots els començaments: Jesús hi dejuna *quaranta dies i quaranta nits* com ho havia fet Moisès al Sinaí, abans de rebre la Llei de l'Aliança.

- Al desert, els fills d'Israel, enfrontats a la prova de la fam *que conèixer el fons del nostre cor* (Dt 8, 2), havien dubtat de Déu. Es van mostrar incapaços de fiar-se únicament de la Paraula de Déu, de creure en les seves promeses: --*Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir al país d'Egipte, quan ens assèiem vora les olles de carn i menjàvem pa fins a saciar-nos! Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot el poble mori de fam, murmuren ells.* I Déu els havia fet el do del manà.

Al desert, JESÚS conegué, també, aquesta temptació: temptació de la facilitat, del *tot, tot, tot d'una* .

Digues que aquestes pedres es tornin pans, li suggereix el temptador.

Però Jesús fa una elecció de FILL: responent citant Dt 8, 3 que es refereix precisament a l'episodi del manà: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu*. A diferència del poble d'Israel en el desert, Jesús, es confia totalment a son Pare, es fonamenta sobre la seva única Paraula.

Tot al llarg del seu ministeri, Jesús serà sempre a punt davant dels atacs dels seus adversaris que li *reclamaran* signes convincents, testimoniant el que pretén ser: *els fariseus i els saduceus s'acosten llavors a Jesús*, escriuré poc el mateix Mateu: reprenent el vocabulari de les Temptacions, on li demanaren per posar-lo a prova que els fes veure un signe del cel (Mt 16, 1) . Però Jesús, fins al final, elegirà ser el Messies pobre que ho rep tot de les mans de son Pare.

... al capdamunt del Temple

La segona temptació té per marc el lloc més alt del Temple, signe de la presència de Déu enmig del seu poble i de la seva protecció.

- En el desert, els fills d'Israel, posats al davant de la prova de la set, havien conegut la nit de la fe, que comprèn el dubte i la revolta. Déu no els hauria conduït al desert per a abandonar-los a la seva trista sort? «*El Senyor, ¿és o no és amb nosaltres?*» (Ex 17, 7), murmuraven ells. Havien anat fins a posar a Déu un desafiament perquè els procuràs aigua en el desert, fins temptar Déu.

JESÚS també ell, va conèixer aquesta temptació: la temptació del prestigi

Tira't daltabaix , li suggereix el dimoni, capgirant d'una forma perversa una citació del salm 90: *No et passarà res de mal ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, 11 perquè donarà ordre als seus àngels de guardar-te en tots els camins. 12 Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres;*

Una altra vegada, Jesús fa una elecció de Fill;

ell hi respon amb Dt 6, 10 que fa referència a les murmuracions dels hebreus i al do de l'aigua brollada de la roca: *No temptaràs el Senyor el teu Déu*. A diferència del poble d'Israel en el desert, Jesús, no cercarà provar la presència de Déu en la seva vida; inicia el seu camí sense demnar cap signe, sense reclamar cap prova.

Tot al llarg del seu ministeri i, més encara, a la creu, a l'hora de les tenebres, a l'hora del silenci de Déu, Jesús afrontarà aquesta temptació: *Salva't tu mateix, si tu ets el Fill de Déu, i baixa de la creu*, li llençaran els adversaris, fent-se ressò de les paraules del Temptador. Però Jesús, fins al final, escollirà ser el Messies humil que es posa totalment en mans del seu Pare.

... una muntanya alta:

La tercera temptació, a l'evangeli de Mateu, té per marc *una muntanya alta*, aquesta "localització" recordava als jueus el Mont Nebo, lloc de l'adéu de Moisès, *on el Senyor li mostrà tota la terra (Dt 34, 1)*, abans d'afegir: *tu no entrarà en aquesta terra (Dt 34, 4)*. Vet aquí que ara, nou Moisès preparant-se a guiar els seus vers la terra promesa del Regne dels cels, sol·licitat pel Temptador *veure tots els regnes del món amb la seva glòria*.

En el desert, els fills d'ISRAEL, *enfrontats* a la incertesa del futur, havien cedit a la temptació; havien oblidat el Déu únic, que els havia fet sortir d'Egipte, per a dirigir-se vers altres déus, disponibles manejables, capaços de fer les seves voluntats, susceptibles d'assegurar-los poder i domini : Fabrica'ns uns déus que caminin davant nosaltres – havien demanat a Aaron (Ex 32, 33)... Aaron els va fer un vedell d'or.

També JESÚS conegué aquesta temptació: la temptació del poder, la d'un messianisme temporal a la mesura de les esperances y ambicions humanes.

--*Et donaré tot això si et prosternes i m'adores*, els assegura el temptador.

- Una tercera vegada, Jesús fa una elecció de "Fill"; respon citant Dt 8, 17-18, que es refereix explícitament a l'episodi del vedell : --*Vés-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol*. A diferència del poble d'Israel al desert, Jesús refusa tot compromís; emprèn amb resolució el camí, Jesús refusa tot compromís. Agafa amb resolució la ruta d'un messianisme de servei i no de dominació.

Tot al llarg del seu ministeri, Jesús afrontarà aquesta temptació. Temptació que no prové solament dels seus adversaris o de les multitud que el seguien, sinó dels seus amics, d'aquells, d'aquells a qui confiarà continuar la seva obra: De cap manera, Senyor! Açò no pot succeir-te, cridarà Pere, traduint el refús de tots de veure Jesús el Messies, el Fill del Déu vivent, promès a un destí tan tràgic (Jesús començà a mostrar als seus deixebles que li calia partir a Jerusalem, patir molt de part dels ancians , dels caps dels sacerdots i dels escribes, ser mot i, al tercer dia ressuscitar). I Jesús, fent-se ressò de la seva resposta al Temptador, li replicarà en sec: -Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.(Mt 16, 16-23). Fins el final, escollirà ser el Messies- Servent dels anuncis profètics.

En la posada a prova del Fill de Déu, conclou Cl. Tassin, es dibuixa el camí de l'Església: eixida amb el Fill d'un baptisme que obre un nou Èxode, ella recordarà que aquelles temptacions Jesús ja les ha viscudes per ella i refusarà prevaler amb un poder que només pertany a Déu (Commentaires bibliques. Année A. P. 41)